

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. III. 37. 709/2014/6. szám

A Kúria a Dr. Sztrókey Eszter ügyvéd által képviselt (...) felperesnek a (...) jogtanácsos által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal által képviselt alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. április 1. napján kelt 24.K.33.854/2013/6. számon hozott ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

ítéletet

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.33.854/2013/6. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati költséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra - 30.000 (harmincezer) forint kereseti és 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A kínai állampolgárságú felperes a 2013. március 2. napjáig érvényes keresőtevékenység folytatása célú tartózkodási engedélyének meghosszabbítása iránt terjesztett elő kérelmet. Kérelméhez csatolta a 2013. január 28. napján kelt munkaszerződését, mely szerint a (...) Kft. heti 40 órában piaci árusként foglalkoztatja. Miután a kérelem benyújtásakor a felperes volt a cég egyedüli ügyvezetője, a kérelem teljesíthetőségét az elsőfokú hatóság egyebek mellett a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (Harmtv.) 20. § (1) bekezdés c) pontja alapján vizsgálta. Megállapította, hogy a Kft. valós üzleti tevékenysége nem támasztható alá, működése megkérdőjelezhető, emiatt a felperes tartózkodását keresőtevékenység folytatása céljából nem fogadta el igazoltnak. Szintén nem látta biztosítotttnak a felperes magyarországi megélhetését, szálláshelyét, illetve az egészségügyi

ellátásokra való jogosultságát. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú hatóság a felperes tartózkodási engedély hosszabbítása iránti kérelmét elutasította, egyúttal a felperest az Európai Unió tagállamainak területéről Kínába kiutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes az elsőfokú határozatot - részben eltérő indokolás mellett - helybenhagyta. A másodfokú eljárásban a felperes igazolta, hogy már nem ügyvezetője a (...) Kft-nek, és 2013. június 27-i kelttel a Kft-vel kötött újabb munkaszerződést csatolt. A 2013. május 14. napján kelt hiánypótlási felhívásra a felperes nem bocsátott az alperes rendelkezésére olyan okiratot, amely alapján megállapítható lett volna, hogy a felperes ténylegesen hol folytat keresőtevékenységet. Erre figyelemmel az alperes megállapította, hogy a felperes nem igazolta, hogy a foglalkoztatásra irányuló jogviszonya alapján ellenérték fejében más részére, illetve irányítása alatt ténylegesen munkát végezne, ezért a Harmtv. 20. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felperes tartózkodásának célját nem fogadta el igazoltnak. Osztotta az elsőfokú hatóság azon álláspontját, hogy a felperes a Harmtv. 13. § (1) bekezdés f) pontjára figyelemmel megélhetését sem tudta igazolni, ugyanakkor az elsőfokú rész döntéseket megváltoztatva megállapította, hogy a felperes magyarországi szálláshelye igazolt, továbbá az egészségügyi ellátások teljes körére biztosítottak minősül.

A felperes keresete folytán az eljáró bíróság az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú közigazgatási szervet új eljárásra kötelezte. Indokolásában rámutatott, hogy a hatóság jogszabálysértő módon alkalmazta a Harmtv. 20. § (1) bekezdés a) pontját, mivel a tartózkodási engedély elutasítása kizárólag a Harmtv. 18. §-án és 13. §-án alapulhat. Álláspontja szerint a Harmtv. 20. § (1) bekezdés a) pontjára, mint egy jövőbeni célt tartalmazó értelmező rendelkezésre a tartózkodási engedély megadását alapítani nem lehet. Osztotta a felperes álláspontját a tekintetben, hogy az alperes hiánypótlási felhívása nem volt egyértelmű, mivel abban a hatóság a cég telephelyére, illetőleg fióktelepére vonatkozóan kért felvilágosítást, az alkalmi piaci árusító helyeket ugyanakkor nem kell és nem is lehet telephelyként bejelenteni. Hangsúlyozta, hogy a tényállás tisztázásának a kötelezettsége kérelemre indult eljárásban is a hatóságot terheli. Amennyiben a hatóság úgy látta, hogy a kérelem elbírálásához helyszíni ellenőrzés lefolytatása szükséges, annak megíúsulása a felperes terhére nem róható. Rámutatott továbbá, hogy jogsértőnek tartja azt a gyakorlatot, hogy az alperes a tartózkodási cél el nem fogadása miatt a megélhetés anyagi fedezetének igazolására becsatolt iratokat sem értékeli ténylegesen, hiszen a Harmtv. 13. §-ában felsorolt feltételek igazolására becsatolandó okiratokat a hatóságnak az egyes feltételekhez kapcsolódóan egyenként kell vizsgálnia. Mindezekre

figyelemmel álláspontja az volt, hogy az alperes megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 50. § (1) és (6) bekezdésében a tényállás feltárására és a bizonyítékok értékelésére vonatkozó kötelezettségét, a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján levont következtetése pedig okszerűtlen.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárt bíróság új határozat hozatalára történő utasítását kérte. Álláspontja szerint önmagában az a körülmény, hogy a harmadik ország állampolgárságával rendelkező felperes foglalkoztatásra irányuló jogviszonyt létesített, nem alapozhatja meg a keresőtevékenység folytatásának, mint tartózkodási célnak a megvalósulását, ehhez ugyanis a munkavégzés tényleges és valós megléte is szükséges. A hiánypótlási felhívások kibocsátásával a hatóság lehetőséget biztosított a felperesnek ennek igazolására, a felperes azonban az azokban foglaltaknak nem tett eleget. Hangsúlyozta, hogy a közigazgatási eljárásban a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a jogszabályi feltételek esetében teljesülnek, az pedig, hogy a felperes együttműködési kötelezettségének nem tett eleget a hatóságnak nem róható fel. Megjegyezte, hogy a felperes által csatolt munkaszerződésben foglaltakat munkajogi szempontból nem értékelte, a munkaviszony fennállását nem vonta kétségbe, csupán azt vizsgálta, hogy a felperes érvényes munkaszerződése birtokában folytat-e tényleges munkavégzést. Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint az eljárt bíróság az ügyre vonatkozó jogszabályok téves értelmezésére alapította döntését, ezáltal az elsőfokú ítélet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 206. § (1) bekezdésébe és a 339. § (1) bekezdésébe ütközően jogszabálysértő.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

Az alperes felülvizsgálati kérelme alapos.

A Harmtv. 13. § (1) bekezdésének d) pontja értelmében három hónapot meghaladó időtartamig az a harmadik országbeli állampolgár tartózkodhat Magyarország területén, aki igazolja beutazása és tartózkodása célját.

A Harmtv. 20. § (1) bekezdés a) pontja szerint keresőtevékenység folytatása céljából tartózkodási engedélyt az a harmadik országbeli állampolgár kaphat, akinek tartózkodási célja, hogy a foglalkoztatásra irányuló jogviszonya alapján, ellenérték fejében, más részére, illetve irányítása alatt tényleges munkát végezzen.

A Harmtv. 18. § (1) bekezdés a) pontja szerint a tartózkodási engedély kiadását vagy meghosszabbítását meg kell tagadni, illetve a kiadott tartózkodási engedélyt vissza kell vonni, ha a harmadik országbeli állampolgár nem felel meg a 13. § (1) bekezdés a), valamint c-i) pontjaiban foglalt valamely feltételnek.

A Kúria álláspontja szerint az eljárás bírósága a fenti jogszabályi rendelkezések téves értelmezésével helytelen következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság nem ért egyet.

A Kúria osztotta az alperes azon álláspontját, hogy a Harmtv. 20. § (1) bekezdése a) pontja alapján a hatóságnak vizsgálnia kellett, hogy tényleges, valós munkavégzés áll-e fenn a keresőtevékenység folytatása célú tartózkodási engedély, illetve annak meghosszabbítása mögött. Ezzel szemben téves az eljárás bírósága azon jogszabály értelmezése, miszerint a feltétel teljesítéséhez elegendő az erre vonatkozó okiratok benyújtása. A Kúria hangsúlyozza, hogy a felperes maga sem jövőbeni munkavégzésre hivatkozott kérelmében, hanem arra, hogy az általa csatolt munkaszerződések alapján már az eljárás időtartama alatt is ténylegesen munkát végez piaci árusként.

Valóban az idegenrendészeti hatóság kötelessége a tényállás teljes körű tisztázása a Ket. 50. §-a alapján. A hatóság a tényállás tisztázása érdekében hiánypótlási felhívást bocsátott ki, a felperes azonban a tényleges foglalkoztatására vonatkozó tényeket nem bizonyította. A hatóság tényállás tisztázási kötelezettségétől elkülönítendő a felperes bizonyítási kötelezettsége, az tehát, hogy a kérelmére induló eljárásban a kérelme megalapozottságát igazoló okiratokat neki kell benyújtania, illetőleg kétség esetén a tartózkodásának feltételeit is neki kell igazolnia. Alaptalanul hivatkozott ezért az eljárás bírósága arra, hogy az alperes a kérelemre induló eljárásban is hivatalból köteles bizonyítást lefolytatni, hiszen a Harmtv. fent idézett, továbbá a törvény végrehajtására kiadott 114/2007.(V.24.) Korm. rendelet rendelkezései [29. § (2), 59. § (1)] ezzel ellentétes szabályokat tartalmaznak.

A Kúria osztotta az alperes azon álláspontját is, hogy a másodfokú eljárásban 2013. május 14. napján kibocsátott hiánypótlás egyértelmű felhívást tartalmazott az olyan szerződés, illetve megállapodás csatolására, amelyből megállapítható, hogy a felperes tényleges és jogszerű foglalkoztatása hol valósulhat meg. A Kúria álláspontja szerint a felperes számára nem lehetett kétséges, hogy a hatóság kérése a munkavégzés tényleges helyére vonatkozik, figyelemmel arra is, hogy a közigazgatási eljárásban csatolt munkaszerződés Budapest teljes területét jelölte meg a munkavégzés

helyeként. Az ezt követően csatolt 2013. június 27-i keltű munkaszerződés még ezt sem tartalmazta, a szerződés második pontjában munkahelyként a „piaci árus” munkakör került megjelölésre.

Az eljáró bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy az alperes a tartózkodási cél el nem fogadásából automatikusan nem juthat arra a következtetésre, hogy a kérelmező megélhetése sem biztosított. Az alperesi határozat ugyanakkor nem is tartalmazott ilyen megállapítást. Miután a hatóság a felperes tényleges munkavégzését nem tudta megállapítani, a munkaszerződésben feltüntetett munkabért a megélhetés biztosítotttsága tekintetében figyelmen kívül kellett hagynia. A hatóság ezt követően a felperes által igazolt megtakarítás összegét értékelte, és arra a megállapításra jutott, hogy az nem olyan nagyságrendű, hogy önmagában biztosítaná a felperes három hónapot meghaladó magyarországi megélhetését a tartózkodás teljes időtartamára. Ezen okszerű bizonyíték-értékelés felülvizsgálatára az eljáró bíróságnak nem lett volna lehetősége.

Miután az alperes a Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének eleget tett, döntését pontos jogszabályi hivatkozásokkal, indokolással látta el és mérlegelési tevékenysége a határozat indokolásából kitűnik, határozata jogszabálysértőnek nem tekinthető. Az ezzel ellentétes elsőfokú ítéleti megállapítás ezért nem helytálló, az eljáró bíróság döntése a Pp. 206. § (1) bekezdésébe és 339. § (1) bekezdésébe ütközően jogszabálysértő.

A kifejtett indokok alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a felperes megalapozatlan keresetét elutasította.

Az alperest az elsőfokú eljárásban nem jogi képviselő képviselte, így részéről felszámítható perköltség nem keletkezett. A pereszes felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képviselettel felmerült felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A pereszes felperes a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati illeték megfizetésére, melynek összegét az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43. § (3) bekezdése és 50. § (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2015. január 20.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, Dr. Króneisz Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró